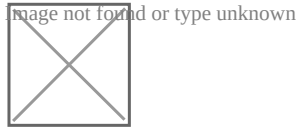

Ο π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος ως Πρωτοσύγκελλος της Αρχιεπισκοπής Αθηνών

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενο άρθρο:<http://www.pemptousia.gr/?p=90457>]

Εφέτος, 43 χρόνια μετά την εκδημία του, οι συγχωριανοί του Νυμφάσιοι κάτοικοι της γύρω περιοχής, αλλά και πολλοί Πατρινοί, κατέκλυσαν την Κυριακή 22 Απριλίου τον ναό της Αγίας Τριάδος της γενέτειράς του και προεξάρχοντος του μητροπολίτου Πατρών κ. Χρυσοστόμου τέλεσαν μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής του. Στη συνέχεια κατευθύνθηκαν στη θέση «Σκουρτέικα», όπου σώζονται τα ερείπια του σπιτιού του, και εψάλη επιμνημόσυνη δέηση. Για τον π. Γερβάσιο, τον εκλεκτό αυτό άνθρωπο του Θεού, που ο Ύψιστός και ζώντας και κεκοιμημένο τον χαρίτωσε με πολλές αρετές και άρρητες δωρεές, αλλά και με θαυμαστά «σημεία», έχουν γραφεί πολλά. Από αυτά παραθέτουμε στη συνέχεια ελάχιστα, επιμένοντας κυρίως σε όσες αυθεντικές μαρτυρίες κάνουν λόγο ιδίως για τη δραστηριότητά του στην πόλη των Αθηνών.

[paidgenpar2](#)

- Το επίσημο Δελτίο της Εκκλησίας της Ελλάδος «Εκκλησία»:

«Ο εκλυπών έχει να παρουσιάση λαμπράν εκκλησιαστικήν και πνευματικήν δράσιν. Υπήρξε σύγχρονος ασκητής, γενναίος αγωνιστής, ενθουσιώδης διδάσκαλος και στοργικός πατήρ των ορφανών και των ενδεών. Παροιμιώδης υπήρξεν η ανιδιοτέλεια αυτού».

- Το περιοδικό «Ζωή»:

«Ο Αρχιμανδρίτης Γερβάσιος έκλεισε τα μάτια του την ημέραν των αγίων Αποστόλων. Ολόκληρος όμως η ζωή του ήτο αποστολική. Αισθάνθηκε βαθεία την κλήσιν, το ειδικό κάλεσμα, που του απηύθυνε προσωπικά ο εσταυρωμένος Αρχηγός. Δεν το επήρε στα ελαφρά. Και νεαρός ιεροσπουδαστής και λευκός πρεσβύτες ήτο πλημμυρισμένος από την επιτακτικότητα της επιστρατεύσεως.

Εφάινετο αυτό ολοκάθαρα εις τον τρόπον με τον οποίον ησθάνετο την Αγίαν Γραφήν. Ήτο πολεμική κραυγή: στα όπλα! Ήτο συναγερμός και ξεσηκωμός. Ο λόγος του Θεού διά τον Γερβάσιον ήτο «πυρ εκ πυρός προϊόν». Ήτο πυρκαϊά, που τον έκαιγε και έπρεπε να γίνη κήρυγμα, έργον, κίνησις, δράσις. Όταν ελειτουργούσε ο αείμνηστος, δεν επατούσε εις την γην. Συνεκλονίζετο, εφτερούγιζε εις τον κόσμο των αγγέλων και των πνευμάτων εις την σφαίραν του μυστηρίου και της Χάριτος. (...)

Αλλ' αυτός ο άκαμπτos στρατιώτης είχεν εις το βάθος τόσην τρυφερότητα. Πίσω από το πύρινο παρουσιαστικό εκρύβετο μία τόσον στοργική καρδιά! Διά πόσους έπαλλε αυτή η πατρική καρδιά! Διά πόσα παιδιά, διά πόσα ορφανά, διά πόσους πονεμένους! Διά πόσες χιλιάδες ανθρώπων ο π. Γερβάσιος ήτο πραγματικός πατέρας, ο πονετικώτατος προστάτης, ο ακούραστος και ακοίμητος κηδεμών, ο φροντιστής των κατασκηνώσεων, ο εμπνευστής των ασύλων ο προνοητής των εγκαταλελειμμένων!».

• *Ο μητροπολίτης Πειραιώς Χρυσόστομος ο Ταβλαδωράκης (ο από Αργολίδος):*

«Ηυτύχησα να γνωρίσω τον αοίδιμον και μεγέθους πρώτου εργάτην της Αγιωτάτης Εκκλησίας και «Ιερόν ταμείον πάσης αρετής» γενόμενον πατέρα Γερβάσιον και να υπάρξω εκ των στενωτέρων συνεργατών αυτού, όταν εκείνος μέν διώκει ως Μέγας Πρωτοσύγκελλος τα Γραφεία της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, εγώ δε υπηρετούν εις το εν αυτή τμήμα του Επισκοπικού Δικαστηρίου.

Ο αείμνηστος όμως πατήρ Γερβάσιος, ο μικρός το δέμας αλλά πελώριος το πνεύμα, συνεκέντρωνεν έξοχα διοικητικά χαρίσματα, άτινα κατά την τριετίαν της εν τη λίαν δυσδιοικήτω Αρχιεπισκοπή υπηρεσίας του, εξήστραψαν και αφήκαν Ευαγγελικώς ωραίαν, αλησμόνητον αγίαν εποχήν (...).

Αλλά τι να είπω διά το ακαταπόνητον του αοιδίμου εκείνου εργάτου, όστις όρθρου βαθέος περιέτρεχε τους ιερούς ναούς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, με συγκοινωνιακά μέσα κατά την εποχήν εκείνην σχεδόν ανύπαρκτα και με τροφήν το οικτρόν «πληγούριον» -είχον πολλάκις μετ' εκείνου συμφάγει εις την εν τη Ιερά Μονή Πετράκη πτωχοτάτην τράπεζάν του, οσάκις παρίστατο ανάγκη να συνεργαζώμεθα- διά να διαπιστώση εξ εφόδου, εάν οι Ιερείς ήσαν εις το καθήκον των και ετέλουν ανελλιπώς τας ιεράς ακολουθίας· εάν η εις το φρικτόν και Πανάγιον Θυσιαστήριον στάσις των και τελετουργία των ήτο η δέουσα· εάν οι Ναοί ήστραπτον εκ καθαριότητος και αν γενικώς οι εν αυτοίς υπηρετούντες Ψάλται, Νεωκόροι και Επίτροποι ετέλουν ευόρκως τα εαυτών καθήκοντα. (...) Εσταδιοδρόμησε δε και έκλεισε την Ιεράν Αρχιεπισκοπήν, σοφώς οιακοστροφήσας

ταύτης ως Μέγας Πρωτοσύγκελλος «τη του βίου καθαρότητι και τη του λόγου (νουθεσίας) ικανότητι», ρυθμίσας τον βίον και την πολιτείαν πάντων των μετ αγαθής συνειδήσεως πλησιασάντων αυτόν εν τη Ιερά Αρχιεπισκοπή πατάξας δε παραδειγματικώς πάντα απειθή και ευτράπελον».

[Συνεχίζεται]